

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.IV.20.352/2025/4.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Dr. Pataki Árpád előadó bíró

Dr. Dzsula Marianna bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes:

név (cím)

A felperes képviselője:

Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda (cím1; ügyintéző: Dr. Mester Csaba ügyvéd)

Az alperes:

név1 (cím2)

Az alperes képviselője:

Dr. Ócsai Ügyvédi Iroda (cím3; ügyintéző: Dr. Ócsai József ügyvéd)

A per tárgya:

Személyiségi jog megsértése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.520/2024/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 6.P.22.921/2023/10.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 70.000 (hetvenezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A peres felek korábban élettársi kapcsolatban éltek. Kapcsolatukból 3 közös gyermek született, név2 (született), név3 (született1), valamint név4 (született2).

[2] Az alperes a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság előtt keresetet terjesztett elő, a szülői felügyelet gyakorlásának rendezése iránt. Az eljárás ezen bíróság előtt 6.P.III.21.551/2020. számon indult. A felperes és a kiskorú gyermekek közötti kapcsolattartást az elsőfokú bíróság 39. sorszámú, ideiglenes intézkedést tartalmazó végzésével szabályozta. Ezen végzést a Fővárosi Törvényszék 54.Pf.633.631/2021/3. szám alatti végzésével részben megváltoztatta. A jelen per alperese többször nem adta át a gyermekeket a jogerős végzésben meghatározott időpontokban a felperes részére. A felperes több esetben eredményesen kérte a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtását.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[3] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a családi élethez fűződő jogát azzal, hogy a közös gyermekeiket rendszeresen igazolatlanul, illetve betegségre hivatkozva nem adta át a hétközi, a hétvégi, illetve az időszakos kapcsolattartásokra. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint kérte az alperes kötelezését 1.000.000 forint sérelemdíj és perköltség megfizetésére.

[4] A felperes a kereset jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdésére, a 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára, és a Ptk. 2:52. §-ára hivatkozott.

[5] A felperes előadta, hogy a családi élethez való jog magában foglalja, hogy gyermekeivel kapcsolatot tartson, mivel pedig az alperes rendszeresen akadályozza a bíróság által meghatározottak szerinti kapcsolattartást, ezzel megsértette a felperes ezen személyiségi jogát.

[6] A további jogsértéstől való eltiltás iránti kérelemmel kapcsolatban a felperes előadta, hogy az alperes 2021-től kezdődően akadályozza a kapcsolattartást, folyamatban vannak eljárások a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránt, emiatt okkal feltételezhető, hogy az alperes a jövőben is folytatná a jogsértő magatartást.

[7] A sérelemdíj iránti igénnyel kapcsolatban előadta, hogy az alperes 30 nap időtartamban akadályozta az időszakos kapcsolattartást, 16 alkalommal akadályozta a hétvégi folyamatos kapcsolattartást, és összesen 69 alkalommal akadályozta a hétközi folyamatos kapcsolattartást. Az akadályozás annak ellenére bekövetkezett, hogy a bíróságok számos

alkalommal rendelték el a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtását. A felperes szerint az alperes magatartásával sorozatosan megsérti a gyermekeik családi életéhez fűződő jogát is. A felperes jogi álláspontja szerint a kapcsolattartás joga közvetetten személyiségi jognak minősül. Előadta, hogy nem családjogi viták eldöntését igényli, hanem azt, hogy a bíróság a kapcsolattartáshoz való jogot a személyiségi jog általános klauzulájába tartozónak tekintse.

[8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Elsődlegesen előadta, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a különélő szülő és a gyermeke közötti kapcsolattartás nem minősül közvetlenül személyiségi jognak, ezért jogsértés esetén a személyiségi jogok szankciórendszere nem alkalmazható.

[9] Az alperes vitatta azt is, hogy önkényesen nem adta, vagy nem adná át a gyermekeket kapcsolattartásra. Kifejtette: négy gyermeke közül egy, nem a felperessel közös gyermek. Valamennyi gyermek közösségbe jár, ezért elkerülhetetlen időnként a megbetegedés. A kapcsolattartásnak több esetben ez volt az akadály, illetve előfordult, hogy a felperes a pótlás időpontjáról nem hajlandó megegyezni, hanem a kapcsolattartás végrehajtása iránt eljárást indít. A kötelezéseknek a maga részéről az alperes eleget tesz. Előadása szerint a kapcsolattartások pótlása valamennyi esetben megtörténik, és ez korábban is így volt. Hivatkozott arra is, hogy a kapcsolattartás végrehajtása iránt indított eljárások többségében a bíróság elutasítja a felperes kérelmeit, mivel a kapcsolattartás pótlása már megtörtént, vagy a kapcsolattartás ténylegesen nem maradt el. Olyan eset is előfordult, hogy a bíróság azt állapította meg, hogy a felperes neki felróhatóan nem hozta vissza a gyermekeket a kapcsolattartásról, és a végzésben megjelölt kapcsolattartási időnél több időt töltött a gyermekekkel. A hétköznapi elmaradt kapcsolattartások pótlása tekintetében előadta, hogy azok pótlására nincs lehetőség, mivel az nem szolgálja a gyermekek érdekét. Az ilyen alkalmak elmaradásából nem következik, hogy a gyermekeket önkényesen nem adta át a felperesnek.

[10] Az alperes előadta, hogy a folyamatban lévő gyermekelhelyezés iránti perben a bíróság beszerezte a gyermekek védőnőjének, háziorvosának, pedagógusainak véleményét, amelyekből kitűnően a gyermekek betegség miatti hiányzásainak száma nem kirívó. Kiemelte, hogy az azzal kapcsolatos perben az elsőfokú bíróság a kizárólagos szülői felügyeleti jog gyakorlására őt jogosította fel mindhárom gyermek vonatkozásában, és a felperes hétköznapi kapcsolattartási jogát megszüntette. Hivatkozott arra is, hogy 2023 szeptembere óta a kapcsolattartás ténylegesen nem maradt el.

Az első- és másodfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét teljes egészében elutasította. Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályok körében a felperessel azonosan jelölte meg az irányadó jogszabályokat [Ptk. 2:42. § (1) bekezdés, 2:51. § (1) bekezdés a)-b) pont, 2:52. §].

[12] Az elsőfokú bíróság a Kúria gyakorlatára utalt [Pfv.IV.21.733/2017/8.; Pfv.IV.20.766/2019/5.; Pfv.IV.20.501/2017/3.], és az ott megjelölt ítéletekben foglalt iránymutatás alapján abból indult ki, hogy a különélő szülő és a gyermekek közötti kapcsolattartás joga nem minősül közvetlenül személyiségi jognak, vagyis ezen jog sérelme esetén a személyiségi jog szankciórendszere nem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a személyiségi jogi perben a bíróság nem azt vizsgálja, hogy a kapcsolattartás hány alkalommal maradt el, illetve hány alkalommal került

pótlásra, hanem azt, hogy az alperesnek a kapcsolattartási alkalmak elmaradása miatti magatartása megsértette-e a felperes személyiségi jogát. A felperes a személyiségi jogi igényének alapjaként arra hivatkozott, hogy az alperes igazolatlanul, illetve betegségre hivatkozva nem adta át a közös gyermekeket kapcsolattartásra.

[13] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a kapcsolattartás végrehajtása, illetve szabályai megszegésének szankcionálása a családjogi intézményrendszerre tartozik. A kapcsolattartás joga alapvető alkotmányos alapjog, de nem minősül közvetlenül személyiségi jognak, így megsértése esetén annak speciális szankciója nem alkalmazható. Miután a kapcsolattartás joga nem személyiségi jog, a kapcsolattartás esetleges „igazolatlan” akadályozása önmagában nem valósít meg személyiségi jogsértést.

[14] Az elsőfokú bíróság értékelte azt, hogy a kapcsolattartás betegség miatti elmaradásának tényét az alperes is elismerte. Ebben a körben a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a gyermekek betegségét az alperes önhatalmúan, szándékosan idézte elő. Megítélése szerint azonban a felperes csak arra hivatkozott, hogy az alperes mindent megtesz, hogy a betegség számot magasan tartsa. Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság szerint az alperes személyiségi jogsértő magatartása nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság a jogalap hiányára figyelemmel, nem vizsgálta a jogkövetkezmények alkalmazásának feltételeit.

[15] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest perköltség, valamint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezte.

[16] Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú ítélet az irányadó anyagi jognak megfelel, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés nem vonható le.

[17] A másodfokú bíróság foglalkozott a megítélendő kérdés alkotmányos alapjaival, és az Alkotmánybíróság határozatait [3067/2021. (II. 24.) AB határozat; 3415/2024. (XI. 18.) AB határozat] alapján rögzítette, hogy az Alkotmánybíróság a kapcsolattartást olyan jogként értelmezi, hogy a kapcsolattartás a különélő szülő folyamatos jelenlétét jelenti a gyermek életében, a kapcsolattartás közvetlensége, a rendszeres találkozás és a zavartalan személyes kommunikáció kiemelten fontos része a szülő-gyermek kapcsolatnak. Az Alkotmánybíróság gyakorlata kiemelte, hogy a személyes kapcsolattartás lehetősége különös jelentőséget, kisebb gyermek esetén kap a kötődés kialakításában, illetve fenntartásában, az elidegenedés megakadályozásában, ugyanakkor az Alkotmánybíróság azt is rögzítette, hogy a kapcsolattartáshoz való jog nem abszolút jog, amennyiben az a gyermek legjobb érdekét szolgálja, a kapcsolattartáshoz való jog jogszerűen korlátozható, sőt bizonyos esetekben ki is zárható.

[18] A másodfokú bíróság kiemelte azt, hogy a különélő szülő gyermekkel fennmaradó családi kapcsolatait a Ptk. családjogi részében, a 4:178. §-ában definiált és a 4:180. §-ában tartalommal kitöltött kapcsolattartási jog hivatott biztosítani. A szülőt a gyermek tekintetében megillető kapcsolattartás joga alapvetően az Alaptörvény által védett, annak VI. cikk (1) bekezdése szerinti magánszférájába tartozó jogok körében értelmezhető. Ebből azonban nem lehet egyenes következtetést levonni arra, hogy a Ptk. 2:42. § (1) bekezdés rendelkezés példálózó felsorolása szerinti, a személyiség különböző aspektusainak tisztelgésére vonatkozó általános kötelezettség külön jogi alapot szolgálhatna a kapcsolattartási jog, mint személyiségi jog megsértésének megállapításához. A Ptk. 2:42. § (1) bekezdése kapcsán a másodfokú bíróság kifejtette, hogy az ott említett jogokat a Ptk. más szabályai – a kapcsolattartást illetően jóval részletesebb tartalommal – védi. Általános jogértelmezési szempontként rögzítette a másodfokú bíróság azt, hogy a konkrét tényállásra alkalmazandó

speciális jogi rendelkezések nem kerülhetők meg a szabályozás általánosabb szintjén álló jogszabály rendelkezésekkel.

[19] A másodfokú bíróság is visszautalt a Kúria irányadó jogértelmezésére, amely szerint, ha valamilyen jogosultság gyakorlásának szabályait speciális rendelkezések tartalmazzák, akkor ezeket kell alkalmazni, és nem az általános szabályt. A másodfokú bíróság kiemelte: A személyiségi jogok védelmének Ptk.-beli szabályainak nem az a rendeltetése a jogi szabályozás megkettőzésével, hogy még egy jogcímet biztosítsanak a kapcsolattartás szabályozására, a végrehajtására igényt biztosító jogcím mellett. A Kúria irányadó gyakorlatára figyelemmel egyértelmű, hogy a személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél fogva nem alkalmas – ezért nem is használható fel – bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére vagy véleményezésére.

[20] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az általa sérelmesnek tartott helyzetben kifejezetten olyan tényekre hivatkozva kért jogvédelmet a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésére alapítottnak, amelyet a Ptk. 4:178-185. §-ai rendelkezései részletesen szabályoznak, vagyis keresetét egyértelműen az alkalmazandó joghoz képest eltérő jogalapon terjesztette elő.

[21] A másodfokú bíróság nem osztotta a felperes azon értékelését, hogy az elsőfokú bíróság „contra legem” értelmezést követett volna el. Az Alaptörvény 28. cikk harmadik mondata a jogszabályok értelmezését illetően írja elő annak feltételezését, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Ehhez képest a bírói jogértelmezés kritériumai közül az „erkölcsös”, és a „közjónak megfelelő” jelző nem a bírói döntésekre, és nem a bírói jogértelmezésre vonatkoznak, a másodfokú döntés szerint.

[22] A másodfokú bíróság idézte a Kúria Pfv.IV.20.604/2020/6. számú ítéletének elvi tartalmát abban a körben, hogy személyiségi jogi perben nem lehet dönteni a különélő szülőnek kiskorú gyermekével való kapcsolattartása vitás kérdéseiben. A személyiségi jog megsértésének objektív szankciói nem alkalmasak családjogi viták rendezésére. A személyiségi jogi per nem szolgálhat családjogi viták speciális jogorvoslati fórumaként. A kapcsolattartás akadályozása kivételesen akkor sérthet személyiségi jogot, ha bizonyítást nyert, hogy az a szülő, akinél a gyermeket elhelyezték, önhatalmúlag teremt szándékosan olyan körülményeket, amely a kapcsolattartást hosszabb időn keresztül ténylegesen megghiúsítja, vagy ellehetetleníti.

[23] A másodfokú bíróság kiemelte, hogy még ebben a kivételes esetben sem a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése teremti meg a jogalapot a jogsértés megállapítására.

[24] Mindezek alapján a másodfokú bíróság szerint a kapcsolattartás szándékos negligálása akkor lett volna megállapítható, ha a felperes bizonyítja az alperes szándékos, felróható magatartását. Ennek hiányában a személyiségi jogsértés megállapítása kizárt.

[25] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezésben foglaltakra vonatkozó indokolásbeli kiegészítéssel hagyta helyben.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[26] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetnek helyt adó ítélet meghozatalát, másodlagosan a hatályon kívül helyezés mellett a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[27] Megsértett jogszabályként hivatkozott az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 270. § (2) bekezdésére, 272. § (1) bekezdésére, és a 275. § (4) bekezdésére. Hivatkozott továbbá a megsértett személyiségi jogok körében a Ptk. 2:42. §-ára, a 2:51. §-ára, és a 2:52. §-ára is.

[28] Kérelmének indokolásaként előadta, hogy a Ptk. 2:42. §-a tételes személyiségi jognak minősül. Az ezzel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat „contra legem”, vagyis törvénysértő. A felperes kérte változatlanul figyelembe venni az Alaptörvény 28. cikkének értelmezési szabályát a „közjónak” megfelelőségét, valamint az „erkölcsös” jelleg figyelembevételét. Álláspontja szerint az alperes szándékosan akadályozta a kapcsolattartást, és teremtett akadályozó körülményeket, vagyis az alperes önhibájáról van szó. A felperes értékelése szerint a kapcsolattartáshoz való jog külön védett személyiségi jognak minősül. Fogalmilag kizártnak tekinthető a személyiségi jogsértés megállapítása és a szankciórendszer alkalmazása esetén a jogi eljárások megkettőződése. A felperes hivatkozott arra is, hogy önmagában a családjog nem alkalmas személyiségi jogi sérelmek orvoslására, az csak személyiségi jogi jogkövetkezmények körében értelmezhető. A felperes hivatkozott az Emberi Jogok Európai Egyezményének 8. cikkére, mint megsértett személyiségi jogra, illetve az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) egy eseti döntésére is, amely előtérbe helyezte a gyermekek érdekének védelmét.

[29] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, annak helyes indokai alapján, és jelezte, hogy nem értelmezhető a felperesi képviselőnek a régi Pp.-re történő hivatkozása. Az EJEB felperes által felhívott döntésének alkalmazhatóságát vitatta azzal, hogy az nem azonos tényállás mellett született, ott a kapcsolattartás teljes ellehetetlenítése volt a döntés alapja. A jelen esetben viszont számos esetben sor került az elmaradt kapcsolattartások pótlására, illetve a gyermekek megbetegedését orvosi igazolásokkal alátámasztották.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[30] A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét nem találta alaposnak, az alábbiak szerint.

[31] A Kúria szükségesnek tartja annak külön rögzítését, hogy miután a felperes a felülvizsgálati kérelmét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény időbeli hatálya alatt terjesztette elő, a felülvizsgálatra az új Pp. szabályait kell alkalmazni.

[32] A Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát. A (2) bekezdés szerint a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki.

[33] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jóhírnevét tiszteletben tartsák.

[34] A Ptk. 2:42. § (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy törvény és mások jogainak korlátai között személyiségét, így különösen a magán- és családi élet, az otthon, a másokkal való – bármilyen módon, illetve eszközzel történő – kapcsolattartás és a jóhírnev tiszteletben tartásához való jogát szabadon érvényesíthesse, és hogy abban őt senki

ne gátolja. A (2) bekezdés szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.

[35] A Ptk. ezen rendelkezése a „személyiségi jogok általános védelme” megjelölést viseli. Ettől elkülönítetten szabályozza a Ptk. a 2:43. §-ában a nevesített személyiségi jogokat. Ebből következően a Kúria szerint megállapítható, hogy a Ptk. 2:42. §-a az általános alapelveket tartalmazza, ezért a Kúria nem találta elfogadhatónak a felperes azon érvelését, hogy a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése nevesített személyiségi jogként tartalmazná a kapcsolattartáshoz való jogot, amely egyébként sem a különélő szülő és a gyermeke közötti kapcsolattartásra vonatkozik.

[36] Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[37] A Kúria álláspontja szerint a jogalkalmazás során történő jogértelmezés ezen általános alapelve nem jelenti azt, hogy a jogszabályok tartalmát kiterjesztően lehetne általánosságban értelmezni, továbbá a jogértelmezés ezen feladatát a peres felek nem vehetik át.

[38] A Kúria nem értett egyet a felperes azon értelmezésével sem, hogy a kérdésben kialakult ítélkezési gyakorlat jogszabályba ütközne, ilyen megállapítást az erre jogosult Alkotmánybíróság sem tett.

[39] Következetes és egyértelmű a bírói gyakorlat abban, hogy a külön élő szülővel való kapcsolattartás rendezésére alapvetően speciális rendelkezésként a családjogi rendelkezések szolgálnak [Ptk. 4:178-185. §]. A Ptk. 4:183. §-a kifejezett rendelkezéseket tartalmaz a kapcsolattartás akadályozásáért, szabályainak megszegéséért való felelősségről. Ez a Ptk. 2:42. § (1) bekezdéséhez képest speciális rendelkezésnek minősül, amelynek alkalmazása az elsődleges.

[40] A Kúria változatlanul fenntartja azon álláspontját, amely az alperes által felhívott határozatokon túlmenően [Kúria Pfv.IV.21.733/2017/8., Pfv.IV.20.766/2019/5., Pfv.IV.20.501/2017/3.], újabb határozatokban is tetten látható [Pfv.IV.20.604/2020., Pfv.IV.20.724/2024.], amely szerint a kapcsolattartáshoz való jog nem minősül közvetlenül személyiségi jognak, a különélő szülő és a gyermeke közötti kapcsolattartás tekintetében. A kapcsolattartás szabályainak megszegése esetén kizárólag családjogi következmények alkalmazhatók. A személyiségi jog megsértésének objektív szankciói, így például a további jogsértéstől való eltiltás, nem alkalmas a családjogi viták rendezésére.

[41] Következetes és egyértelmű az ítélkezési gyakorlat abban is, hogy a személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél, rendeltetésénél fogva nem alkalmas bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére vagy véleményezésére, és nem jelenthet speciális jogorvoslati fórumot a gyermekelhelyezési vitákra nézve. Nem fogadható el a jogrendszer ilyen módon történő megkettőzése, már csak azért sem, mert az ellenkező álláspont elfogadása esetén akár ellentétes tartamú döntések is születhetnének a kapcsolattartás vonatkozásában,

amely jogilag feloldhatatlan helyzeteket eredményezne, és ez nem szolgálja sem a gyermekek, sem a szülők érdekét, illetve a bizonyítás körében párhuzamosságot, illetve ellentmondást szülhetne.

[42] Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság ítéletének [54] bekezdésében, hogy a kapcsolattartás akadályozása kivételesen akkor sérthet személyiségi jogot, ha bizonyítást nyer, hogy az a szülő, akinél a gyermeket elhelyezték, önhatalmúlag teremt szándékosan súlyos visszaéléssel olyan körülményeket, amelyek a kapcsolattartást hosszabb időn keresztül megghiúsítja, vagy ellehetetleníti.

[43] A jelen esetben nem merült fel arra nézve adat, hogy az alperes a kapcsolattartást teljességgel ellehetetlenítené, és a felperes számára már az emberi méltóságot sértő helyzeteket teremtené. A korábbi ügyekben a Kúria a jelen perbelinél nagyobb számú kapcsolattartási problémák esetén sem állapított meg személyiségi jogsértést. A Kúria álláspontja szerint a jelen esetben nem merültek fel olyan tények, körülmények, amelyek alapján az alperes súlyosan kirívó, vagy extrém magatartását lehetne megállapítani a kapcsolattartás akadályozásában. Ezért a személyhez fűződő jogok megsértésének kivételes megállapíthatóságához vezető körülmények a jelen esetben nem állnak fenn. A Kúria szerint ebben a körben is helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az esetleges személyiségi jogsértés ilyen esetben sem a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésének általános szabálya alapján történhetne.

[44] Arra pedig az alperes hivatkozott helytállóan, hogy a felperes által megjelölt EJEB döntés jelen perbelitől eltérő tényállás mellett született azzal, hogy abban az esetben a kapcsolattartás teljes ellehetetlenítése következett be, amiről a jelen esetben egyáltalán nem lehet beszélni.

[45] Mindezekre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság nem sértette meg a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[46] Személyiségi jogi perben nem lehet dönteni a különélő szülőnek kiskorú gyermekével való kapcsolattartása vitás kérdéseiben. A személyiségi jog megsértésének objektív szankciói nem alkalmasak családjogi viták rendezésére. A személyiségi jogi per nem szolgálhat családjogi viták speciális jogorvoslati fórumaként. A kapcsolattartás akadályozása kivételesen akkor sérthet személyiségi jogot, ha bizonyításra kerül, hogy az a szülő, akinél a gyermeket elhelyezték, önhatalmúlag teremt sorozatosan, szándékosan olyan körülményeket, amely a kapcsolattartást hosszabb időn keresztül megghiúsítja, vagy ellehetetleníti.

Záró rész

[47] A Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperesnek a jogi képvisellel a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megfizetésére, amelynek összegét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján állapította meg.

[48] A Kúria a meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is a pervesztes felperest kötelezte, az illeték összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket

a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[49] A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. október 15.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró